

Sygn. akt I C 189/17 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Danuta Kozikowska

Protokolant: stażysta Natalia Śliwińska

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2017 roku w Kwidzynie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) z siedzibą w G.

przeciwko E. H.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. H. na rzecz powoda (...) z siedzibą w G. kwotę 9681,91 zł (dziewięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt jeden złotych 91/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2216,75 (dwa tysiące dwieście szesnaście złotych 75/100) od dnia 9 lutego 2017 roku do dnia zapłaty, od kwoty 7465,16 (siedem tysięcy czterysta sześćdziesiąt pięć złotych 16/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 31 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. odstępuje od obciążania pozwanej E. H. zwrotem kosztów procesu na rzecz powoda (...) z siedzibą w G..

Sygn. akt I C 189/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w G. w dniu 19 lutego 2017 r. wystąpił z pozwem przeciwko pozwanej E. H. o zapłatę 9681,91 zł wraz z odsetkami:

1. ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2216,75 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
2. ustawowymi od kwoty 7465,16 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 31 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r.,
3. ustawowymi za opóźnienie od kwoty 7465,16 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Nadto powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przypisanych oraz nadania wyrokowi rygoru oraz nadanie wyrokowi natychmiastowej wykonalności.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż wierzytelność powstała w dniu 24 października 2013r. na skutek zawarcia umowy pomiędzy powodem a (...) Bank S.A. (wierzyciel pierwotny), w której powód nabył wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu w stosunku do strony pozwanej i stał się jej wierzycielem. Wierzytelność ta wynika z niespłaconego wobec wierzyciela pierwotnego zobowiązania pozwanej, którego źródłem jest umowa o kartę kredytową i kredytu ratalnego (zarejestrowane pod odrębnymi numerami, były niezależnymi rozliczeniami) zawarta w dniu 18

października 2011 r. Powód nabył w drodze cesji z dnia 24 października 2013 r. prawo do wierzytelności wynikającej z umowy karty kredytowej. Powód nadmienił, że w dniu 4 stycznia 2013 r. wierzyciel pierwotny połączył się zgodnie z art. 124 ustawy prawo bankowe w trybie ustawy Kodeks spółek handlowy (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 1030 z późn. zm.) z Bankiem (...) S.A. (KRS (...)). Skutkiem tej czynności było przeniesienie całego majątku oraz praw i obowiązków (...) Bank Spółka Akcyjna (KRS (...)) na rzecz Banku (...) S.A. Wierzytelność dochodzona w pozwie stała się wymagalna 8 marca 2013 r. w związku z rozwiązaniem umowy wobec opóźnienia pozwanej. W dniu 24 października 2013 r., zgodnie z art. 509 k.c., wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Pozwana została poinformowana o cesji wierzytelności w dniu 18 stycznia 2016 r., powód jednocześnie wezwał ją do dobrowolnej spłaty należności. Na wartość przedmiotu sporu, tj. 9681,91 zł, składają się:

1. kwota 7465,16 zł – tytułem należności głównej,
2. kwota 2216,75 zł – tytułem odsetek umownych.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej dalszych odsetek:

1. ustawowe opóźnienie od kwoty 2216,75 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty
2. ustawowe od kwoty 7465,16 zł od dnia 31 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.
3. ustawowe za opóźnienie od kwoty 7465,16 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty

W dniu 24 lutego 2017 r. do Sądu Rejonowego w Kwidzynie wpłynęło pismo powoda, do którego dołączył aneks do umowy cesji z dnia 31 stycznia 2014 r., gdyż w wyniku błędu omyłkowo został załączony nieprawidłowy fragment cesji opisujący wierzytelność dochodzoną pozwem.

W dniu 17 marca do Sądu Rejonowego w Kwidzynie wpłynęło pismo od powoda, który poinformował, że wypowiedzenie umowy pozwanej nastąpiło z dniem 7 stycznia 2013r.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2017 r. pozwana E. H. potwierdziła, iż miała kartę kredytową u wierzyciela pierwotnego (...) Banku S.A.. Przyznała, że wie o zaległościach wobec powoda. Przyznała, że na poczet zaległości na rzecz powoda dokonała wpłat w wysokości po 100zł- 150zł, w zależności od posiadanych środków pieniężnych. Na wiosnę 2016r. wpłaciła na rzecz zaległości powodowi 200 zł. Oświadczyła, że nie posiada środków do spłacania zadłużenia, gdyż po zajęciu emerytury przez Komornika Sądowego otrzymuje 1173 zł miesięcznie. Podała, że przeciwko niej toczy się kilka postępowań egzekucyjnych. Jedynym źródłem utrzymania jest emerytura w wysokości 1700zł miesięcznie. Pozwana mieszka z bezrobotnym mężem w mieszkaniu komunalnym. Nadto podała, że ma zaległości w opłaceniu czynszu. Z uwagi na sytuację rodzinną i majątkową E. H. wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 17 października 2011 r. pozwana E. H. zawarła z (...) Bank S.A. z/s w W. umowę ramową nr (...) w ramach której bank zawarł z pozwaną w dniu 17 października 2011 r. umowę o kartę kredytową V. C. o numerze (...).

Na podstawie umowy z dnia 4 stycznia 2013 r. wierzyciel pierwotny połączył się z Bankiem (...) S.A., który przejął wszystkie prawa i obowiązki (...) Banku S.A. i stał się następcą prawnym pod tytułem ogólnym wszystkich wierzytelności łączących się podmiotów.

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 24 października 2013 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu wierzytelności wobec pozwanej na rzecz (...).

(dowód: umowa ramowa sprzedaży produktów i usług bankowych – k. 7-10 akt , karta informacyjna klienta – k. 12 akt, odpisy z KRS – k. 20 – 26 akt, aneks nr 1 z dnia 31 stycznia 2014r. do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24.10.2013 r. – k. 37 – 43 akt, , umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 24.10.2013 r. – k. 48 – 59 akt)

(...) z siedzibą w G. w dniu 18 stycznia 2016 r. zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności jednocześnie wzywając pozwaną do spłaty zadłużenia w terminie do dnia 25 stycznia 2016 r.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 13 – 14 akt)

Na należność dochodzoną w wysokości 9681,91 zł, składają się: kwota 7465,16 zł – tytułem należności głównej oraz kwota 2216,75 zł – tytułem odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego Bankiem (...) S.A.

(dowód: aneks nr 1 z dnia 31 stycznia 2014r. do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24.10.2013 r. – k. 37 – 43 akt, , umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 24.10.2013 r. – k. 48 – 59 akt)

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny. Znajdujące się w aktach niniejszej sprawy dokumenty nie były przez strony kwestionowane, a Sąd nie znalazł również podstaw, aby podważać ich wiarygodność i autentyczność. Okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda. Sąd uznał, iż roszczenie powoda jest udowodnione co do zasady i co do wysokości. Pozwana na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2017r. potwierdziła, że zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę o kartę kredytową. Przyznała, że wie o zaległościach wobec powoda. Ponadto przyznała, że na poczet zaległości na rzecz powoda dokonała wpłat w wysokości po 100zł- 150zł, w zależności od posiadanych środków pieniężnych, a ostatniej wpłaty dokonała na wiosnę 2016r. w wysokości 200 zł. Oświadczyła, że nie posiada środków pieniężnych do spłacania zadłużenia, gdyż po zajęciu emerytury przez Komornika Sądowego otrzymuje 1173 zł miesięcznie. Zgodnie z art. 481 § 1 i § 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Powód wywodzi swoje roszczenie z zawartej z wierzycielem pierwotnym umową cesji wierzytelności (art. 509 § 1 k.c.) wynikającej z zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwaną umowy o kartę kredytową o numerze (...) zawartej w dniu 17 października 2011 r. Wierzytelność ta stała się wymagalna w dniu 07 stycznia 2013 r. Pismem nadanym w dniu 20 stycznia 2016 r. skierowanym na adres zamieszkania pozwanej, powód zawiadomił pozwaną o cesji wierzytelności z dnia 24 października 2013 r. W piśmie tym powód wezwał pozwaną do spłaty należności do dnia 25 stycznia 2016 r. pouczając pozwaną o możliwości dochodzenia należności na drodze sądowej w przypadku braku spłaty zadłużenia (patrz: k.13 akt). Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 r. poz. 1528) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Ponadto, co wynika z art. 3 ust. 2 pkt 1 w/w ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się m.in. umowę pożyczki. Elementy essentialia negotii umowy pożyczki są określone w art. 720 § 1 k.c. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W takiej sytuacji powód domagając się zasądzenia określonej kwoty tytułem zwrotu pożyczki (spłata karty kredytowej) winien był wykazać: zawarcie umowy pożyczki i przeniesienie na własność biorącego określoną ilość pieniędzy. Dokument umowy pożyczki jest dokumentem prywatnym, zatem zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba która go

podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgodnie z art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż umowa zawarta między pozwaną a pierwotnym wierzycielem w dniu 17 października 2011r. była typową umową pożyczki, o której stanowi art. 720 kc. Pozwana od momentu wezwania do uregulowania należności spłaciła jej niewielką część. Jak podała na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2017 r., kiedyś” wpłaciła 100-150 zł, natomiast na wiosnę 2016 r. wpłaciła 200 zł.

Sąd nie ma wątpliwości, że roszczenie powoda o zapłatę jest zasadne i słuszne. Dlatego zgodnie z art. 720 § 1 k.c. pozwana będzie musiała spłacić zobowiązanie w wysokości 9 681,91 zł wraz z odsetkami od kwot:

- 2 261,75 zł (dwa tysiące dwieście sześćdziesiąt jeden złotych 75/100) od dnia 9 lutego 2017 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty;

- 7 465,16 zł (siedem tysięcy czterysta sześćdziesiąt pięć złotych 16/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 31 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 102 k.p.c.

Stosownie do dyspozycji tego przepisu w przypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten urzeczywistnia zasadę słuszności i jako taki stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podkreślić należy, iż przepis ten nie konkretyzuje pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, toteż ich kwalifikacja należy do Sądu, który – uwzględniając całokształt okoliczności konkretnej sprawy – powinien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości. Do kręgu okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek z art. 102 k.p.c. należą zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i będące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego.

Uwzględniając sytuację życiową pozwanej oraz całokształt okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy należało o kosztach procesu rozstrzygnąć na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. W ocenie Sądu sytuacja procesowa pozwanej dawała bowiem dostateczne podstawy do uznania, iż jest to szczególnie uzasadniony przypadek w rozumieniu tego przepisu i nie należy jej dodatkowo obciążać kosztami procesu.

Wskazać należy, iż w chwili obecnej pozwana jest osobą będącą w trudnej sytuacji finansowej. Utrzymuje się z emerytury, której część jest zajęta przez komornika. Otrzymuje 1173 zł miesięcznie, mając jeszcze na utrzymaniu bezrobotnego męża. Wobec pozwanej toczy się już kilka postępowań egzekucyjnych. Jedynym źródłem utrzymania jej i męża jest emerytura w wysokości 1700zł miesięcznie. Pozwana mieszka z bezrobotnym mężem w mieszkaniu komunalnym. Nadto pozwana podała, że ma zaległości w opłacaniu czynszu(patrz:k.71 -71v akt).

Sytuacja materialna pozwanej jest trudna i nie ma ona dochodów umożliwiających zaspokojenie jej podstawowych potrzeb, a zobowiązana też będzie do uregulowania należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu. Dlatego też Sąd uznał, iż niezasadnym będzie obciążanie pozwanej kosztami procesu i tak opłatą od pozwu w wysokości 300,00 zł, kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 1800,00 zł oraz opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. Obciążenie pozwanej kosztami procesu w ocenie Sądu byłoby iluzoryczne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, sytuację procesową pozwanej oraz kierując się poczuciem sprawiedliwości Sąd odstąpił od obciążenia jej kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c.

SSR Danuta Kozikowska